

## Saiminīks

Kaidš saiminīks cīž meikstu sirdi,  
Kam beja lobs iz lūpim prōts,  
Teic kolpam: «Boroj tūs i dzyrdi  
Ai vysu, kas ir klietī krōts!»

I zyrgi speidāṭ sōc kai rūni,  
Kliust brangys gūvš i bullis, teļš,  
Ap žūklim veprim — tauku krūni,  
I tuklōs vuškys ānā eļš.

A cyukai apneikst klāva smoka,  
Jei cytus lūpus kūpā sauc  
I, basā ryukstādama, soka:

«Mūs saimnīks vysus krōp i šmauc!

Jys ražu vōc, kur zyrgi ora,  
Paṭš gūvu pīnu dzer kai teļš.  
Paṭš krītnai cyukai pōri dora.

Tai naiṭ vairs, cyts jōrūn ceļš!»

Zvīdz zyrgi, pīkreitūt šōm paļom,  
Viersš sātmalī ai rogin zveļ,  
I lūpi ovācejom skaļom  
Par saiminīku cyuku ceļ.

Iz golda midzini jei taisa,  
Pi ceplā svaiga dyuņu paļṭš.  
Ni āst jai tryukst, ni svaiga gaisa,

Ir cyukys lykums gūdā calts:  
«Lai zyrgi mōcōs rakņōṭ zámi!  
Ai sarim vuškom vajag bȳṭ!  
Lai vīnaidi tūp augsti, zami:  
Par cyukom vysim ʀaiz bȳṣ kliuṭ!»  
    I zyrgi purnim zámi roka,  
    I gūvṣ jau paṭtis vōļojās,  
    I vuškys cyuku klāvā smoka,  
    Par cyukom — naizaveidōjās.  
Niu beidzūt lūpi mūst nu molda,  
Ka cyuka cepešam tik der.  
Lyudz saiminīku, lai īt — volda,  
A tūs, kas naklausa, lai per.

## Dzaltonōs kūrpis

Ṙaiz kaidā ōdu tiergōtovā,  
Kur tik malnōs ōdys slavā,  
Bej voska krōsys kūrpis lyktys  
I na jau slyktys:  
Lobs materials, lobs dorbs turklōt,  
Speid, purnš, ai smolku laku klōts.  
A malnōs ryuc: «Fui! Taidu jūku!  
Kas atnešš šur ir taidu spūku?»  
Tī ari malnōs lakeneitis  
Nu lapnuma i lelys šveitis  
Valk smīnā sovys lyupys plōnōs.  
Tá traknys iudinš-zōboks klonōs  
I rasnā bolsā maigu tonu  
Sōc mōcāṭ vīšņom smolkū tonu:  
«Mums vysim krōsu viersā lyka,  
Tik tu vāļ dzaltona i plyka!»  
Brāc malnōs kūka tupelis:  
«Gryušt dorvā šaidys bezkaunis!»  
I smolkōs kūrpis dzaltonōs,  
Tik —pazamōtys jusdamōs,  
Sōc kaunā sarkṭ zam spūžō laka  
I klusu asarenis sloka:  
I tiergōtōjs kod tyvōk pīnōk,  
Tōs īsōc klusā bolsā runōṭ:  
«Ak mīlṷš kungs i pavielnīk!  
As kaunu naspieju vairs cīšt,  
Liṭ munu viersu malnu zīšt!»  
Smej tiergōtōjs i soka tōm:

«Jums napīdar bīt̃ kauneigōm  
I klausāt̃ zōbokgudreibys:  
Pret jums šeit vysi — nav nikas!»  
Tá malñ plauki kustāt̃ sōk.  
Vot, lakeneitis tyvōk nōk  
I pīglaudeigi runōt̃ sōk.  
Nōk cytys kūr̃pis, čībenis  
Tik pazemeigys, lobenis...  
I kūka tupelis jau dzīd̃:  
«Ak, lyudzu, kundzeit̃, pīdūdit!»  
Paṭ̃ iudinš-zōboks eļlainīs  
Mōj stuļmim kūr̃pái dzaltonai:  
«Kai sacāt̃, tys jau jūks bej viņ.  
Tik najám ļaunā, karaliņ!»

## Nūpītnis zvierbulš

Pi Putnu mōtis aizlidoj  
Kaidis zvierbulš ņaiz i pratynoĵ:  
«Mōt, soki maņ, kas tei par nataisneibu,  
Ka vysī verās tik ai īviereibu  
Iz ierglim, vonogim,  
Navys iz zvierbulim?»  
I Putnu mōtá atbiļdam:  
«Daudz spēka ierglám, vonogam.»  
«A dzīsmu nav, kas soldōs skaņōs kvieļ.»  
Tai zvierbulš jai ai speiti ībylst vāļ.  
Tys tīsa, jā.  
A šymā vāsijā  
I attureigijā  
Jūs reiceibā  
Ir radzams viņu lelš varonums.  
Jī vysim šķit kai nūslāpums,  
I tys vysvairōk pateik mums.»  
Niu zvierbulš steidz, kur dzymtō sola,  
Tī atsasāst iz mīta gola  
I dūmeigs kluš.  
Tī cyti līpōs, veitulūs  
Tik čyvynoĵ i spurdz, i lāc,  
A šys tik kluss — kai ierglis patš.  
I golvā jam tik augstys spēka dūmys,  
I lapnums aug nu klusātōja lūmys.  
Tá kaida bryunsvōrceitá,  
Jauna zvierbuleitá,  
Pec kurys daudzi jauni zvierbulāni

Gon kauneigi, gon tyvojūtīs lāni  
Bej sazacantušs bīži,  
Rādž: pīlyudzieju borā navā  
Tys bolsā kārcūšjā sovā  
Vysvairōk glaimu tai bej runōjš.  
Kur gon jys palicš?  
I īrauga jei viņu klusumā  
Iz mīta gola, skots jam tōlumā,  
Kur syly tynās myglis bōlumā.  
«Cik sovaids jys! Cik kluss i drūms!  
Jys izaver kai ierglā kūms!»  
I pieški mozō skaistulā  
Kliust ari bōla vīntulā:  
Iz mīta sād i dūmōs grymst,  
I skaistīs kņōbš iz lāji lymst...  
I dobu kod jau krāsla klōj,  
Jī obi skumis pōrrunoj.  
Niu pīviļceigīs klusātōjs  
Ir zvierbuļciltāi tīsōtōjs  
«Cik tukša dzeivā tīm i prōts!  
Kas gon tī nateik čyvynōts?!  
Jīm svešs ir dūmu varonums  
I klusums — spāka izpaudums.»  
«Šys spāks ir obim divim mums!»  
Steidz zvierbuleitā pībolsōt.  
Pi drauga placa pīplūkūt.

\*

I ka kas dzeivi radzāt prūt  
Tam nōksīs bīži nūvārōt:  
Par iergli zvierbuļš dažs gryb kliut,

Paņ tagad mītā skumst varbūt...

«Olūts-1» 1943.g.

## Teļu valdeišona

Ap Jurgim pavasar,  
Kod vītys izteikt var,  
Brauc pušgraudnīks sáv meklāt vītu jaunu,  
Leidz jemūt zyrgu, gūvi, cyuku, aunu.  
Nav mōjōs saimnīks ar,  
Jam tryukst, kas zámi ar.  
Bez sorga mōjai breidi jōpalīk,  
Leidz graudnīks jauns nu mīsta pōrvasts teik.  
Duņ stallī greida,  
Pokovi tū meida.  
Myud, gūvš, gramojūt pi sovim volgim,  
Pec ganeibom sauc aitys bolsim spolgim.  
Tik teli trejs, kas breivi klāvā kleida,  
Pa duru spraugu laukā leida.  
Rádž: mōju ļaudš tai kai izslauceitī,  
Stōv lūpi, klāvūs dzeitī,  
Ir breivi tikai vīni vīneigi  
Kai saimnīki.  
I vierseitš opolenš  
Kai kapulenš,  
Div slaidys táleitis  
Kai páleitis  
Pa vysu sātu staigoj  
Ai lelu idūmeibu vaigā.  
Gryb kōrteibu tī mōjī ivásš sovu  
I tai, lai justu sovu varu, slavu.  
Jī zyn, ka zyrgi viņus sameiņš spātu,  
I nūlem vinim tivleņ izteikt vītu.



Kam jūs tá veļti borōt?  
Jo zámi izarņ taču cyukys varūt.  
Pret sūtys lelū gaili  
Gon naizjiut jī baili,  
Bet dzīsmá jō, kas vysus mūstīs sauc,  
Telim mīru jauc.  
«Kō jys tá brāc ik stuņdis?  
Taidis klāvā jōīspuņdej!»  
Lem obys táleitis nu jauna klāvā ileist  
I vysom gūvim cičus tukšus izzeist.  
Līk vuškom baileigom, lai zōli saplyucūt  
I vaļdinīkim — telim zīdojūt.  
I skali maurojūt,  
Jī vysim ziņōt prūt,  
Ka mōjōs niu pec pōrtraukuma gara  
Jauna dybynōta vara.  
I bļāunūt lyudz jī sovu tāvu viersi,  
Nōkņ sorgōt jūs, pret vysim rokus vāršt.  
I lūps tū dzied, raun sovu saiti pušu  
I iznōk, dūsmōs pīri apskurbušu.  
Jys nūdur suni, kas iz telim riejš,  
I kumeļu, kas mōjai apkōrņ skriejš.  
Tod sātu izjaucš, pučōs ileidš,  
Ād zīdus suleigūs ai muti plotu.  
Vot taidu saimnīks īraudzāja skotu,  
Kod pōrbraucá ai pušgraudnīku mōjōs.  
Niu telim vaļdnīkim tai plōnōk klōjōs,  
Jūs viersi pīsāja i šmaugu bārza reiksti  
Niu skaudri izbaudāja teļu sōni meiksti.

I dzeivī radzom: na vīns ir teļš,  
Par valdinīku patš kas sevi ceļ.

## Lobōkō ligzda

Ṙaiz ierglis, putnu karalṣ,  
Iz klinṣu kraujis nūsiedṣ,  
Par putnu vaṣti dūmōjṣ  
I nūliemṣ,  
Lai putni perekṣus  
Ceṣ vysi vīnaidus.  
I sasauc putnu sapuṣci jys dreiz,  
Kas nūdūmu ṣū dzeivī vāsṣ.  
Gon tī, kas varoni, gon tī, kas vōji,  
Ṣur sanōk vysi spōrnu cylōtōji.  
Iz klinṣu kraujom sātās vonogi,  
Pi kraujis kōjom slaistōs pingvini,  
I strausi miṣzeigī,  
I seili lileigī,  
I sprostī čāgōni,  
I pūra stykuti,  
I guṣbi dyžoni,  
I mozi kolibri...  
Tur myrdzūṣs tai kai kāvs,  
Īt īdūmeigīs pāvs,  
I sudobr-zvonus dola  
Zalta laksteigola.  
I putnu karalṣ paceṣ bolsu nu,  
I vysi klausōs viņa uzrunu:  
«Nav labi tys, ka plaṣai putnu saimái  
Nav vysys ligzdys caltys vīnaidys.  
Tys traucej brōleibai, tys traucej laimái,  
Tys dažam lapnumu i dažam naidu nas.

Tod nūlāmsim kai nalaužamu normu  
It vysom ligzdom vīnu byuvis formu.  
As īteicu jums ligzdu kolngolā  
Nu žogorim i zyrgu ostrim cītim,  
Lai bārni raudzeitīs var tōlumā,  
Lai ilgys dzymst pec laukim naizītim.»  
Tys pateik vōrnai palākai,  
I ari vonogs, krauklis pīkreit tai.  
Tá sovu bolsu paceļ meža peilá:  
«Kū vāļ! Kū vāļ! Kas tys par naprōtu!  
Voi tī bīš cōlim dzidra iudiņ-dzeilá?»  
Jai guļbis pībolsoj, lai vōrnu aprōtu.  
I putni čyvynoj, i čaipst, i sauc,  
I bolsu knáda sazaprast, jīm jauc.  
A ierglis apsauc jūs i pamōca,  
Lai sovu projektu tī kotrys sastōda  
«Kam ligzda mums? — tai soka strauss —  
Cōļš īzaškálš, kur saulá smej.»  
Klīdz dzagūzá, ka aizkreit ausš:  
«Lai ligzdys mozi putni vej!»  
I daudzi gudrys runys tur,  
Kai ligzdu cáļt, nu kō i kur.  
— Storp nīdrom upī skaisti veit!  
— Storp zorim kūkā izraudzeit!  
— Zam jumta, leits kur naspiej leit!  
— Bārns kūka dūbumā lai meit!  
Aug projekti i padūmi,  
Kas pōrsteidz putnu padūmi,  
Ai vīnu vairōk tūs īnōk,  
Tik kotrys sovu īteikt, mōk,

Leidz beidzūt ierģlis sapraš, sōk,  
Ka vīnošonōs naiznōk:  
Voi ligzda grazna, naboga,  
Škīt kotram sova lobōka.  
I putynim tūs vaļdinīks  
Iz mōjom atsagrīztīs līk:  
Lai palīk vyss taipā, kai bej,  
Lai otkon vacōs ligzdys vej.

## Gōdeigōs lopsys

Lōcš tī apzastōj  
I stulbi aplyukoj.  
Tī paūšņōja vylks  
I blenzá acim zaļom.  
I ōpsš tī palāk-zylgs,  
I brīdš ai aurom skaļom,  
I cauná mozlīt bykla  
I začu mōtá žygla,  
I vōvereitá moza,  
I naiga meža koza,  
I tai kai pūra valns  
Tī meža keilš vīns malns,  
It vysi puļcājās  
I lyukōjās,  
Kur burts pec burta stīpts  
Iz plotys bārza tōšš  
Ai gailá ašni tripts  
Bej sajiusmynūšs stōsts:  
«Nu laika gola nav šei līta loba,  
Ka vysim zvierim nav tik gudra doba,  
Kai lopsom mums, kas dzeivojom pa olom,  
Gar syla nūmaļom i jaukom meža solom.  
Daudž skaistu zvieru aizīt būjā solā,  
Daudž nōvī kreit, jo naspiej glōbtīs olā.  
Māš aicynojom nōkš šur mōceitūs,  
Kai smilkšu kolnūs byuvāt mōjūkļus.  
Tik nōcit, paklausit i voldytās, jo skots  
Sōk līgtū ikōrōt, kai radš tys dzeivī plašā.

Tū roksta labdarš jiusu — lopsu tievenš paš  
I jiusu aizstōvā, as — lopsu mōtā pošā.»  
Kod dīna nōkušō par sylu lānom cālās,  
Jau smiļkš tī bierkovim nu kolna sárdis vālās.  
Tī meža keiļš jau roka, ilkņus dauzūt,  
Tī ryucá vylks, zam kūkim saknis graužūt,  
Tī šņōcá ōpsš, šys olu meistars vacs,  
I, sejis nasūt, brīžam gura placš.  
I bryunīs lōčš tá rōmi tusdams dvásá,  
Kod lelus smiļkšu kliepus prūjom násá.  
Bej kotram zvieram dorbā vīta dūta,  
Tik lopsu ciltš nu tō bej atbreivōta.  
Gon lopsu tievenš dažs,  
Lai izrādžātai tyktu,  
Tī rokōs veikls, brašs,  
Ai purni speitā pyktu.  
A cyti staigōja tik darbinīkus dzanūt,  
I zvieri strōdōja tī elsojūt i stenūt.  
Kod gulá rōdeita bej kotram sovā styurī,  
Bej zvieri saspīsti, kai īsprūstōti byurī.  
Dreiz lopsu mōteitis  
Ai vysu sovu cilti  
Tik sōka štūtātīs  
I izagulāt sylti.  
I lopsu lelmōtā pi dāpōm dzaltonom  
Vairs pīliptš naļōvā paš teirom smiļkteņom.  
I smailū purni lapni gaisā slīnūt,  
Jeī syudzīs jau: jū zvieri naapdīnūt.  
Jeī līk, lai lōčš jai panas kuplū ásti,  
I vylkam pasoka, lai ceļu slauka.

A zači, ōpši — meža zvieri sprosti,  
Lai pazyud prūm, kur staigoj lopsa tauka.  
Īt seikim sūleišim jei, dorbus apskota,  
I lopsu ciltš-tievenš i golms jū pavoda.  
Jī rōda mōjūkļus, kur zvieri naktis voda,  
I planus izklōsta, kas veikts tikš vāl pec goda  
A zvieri tū kod dzierd,  
Jīm ašnis dzeislōs vard:  
Jo apnicš ir jau smilkti kaš i vālť  
I lopsu sairnom jaunys zālis cālť.  
Lōcš ģizarāc  
I sažņaudz āsti tū,  
Kū rūkā ness,  
I lopsu lelmōti jys gaisā ceļ  
I pavodūnim zveļ...  
I izierst lopsu bors, kod nūsysts ir kaidš ducš,  
Jōs olōs slāpdamōs niu dūmoj: lōcš ir jučš.  
A lōcš tik sazaslīn i rācūt zeimi dūd,  
Lai zvieri breiveibā niu mitekļus sāv rūd.

Ir dzeivī lopsu daudz,  
Kas lātticeigūs šmauc.

«Olūts-2» 1943.g.



## Mīra nūruna

Bej cyukai rogi ņaiz  
I ilkni vuškeņai,  
I ezelām — kai lyuņam leiki nogi,  
I začam, kas tik dreizs,  
I styrnai baileigai  
Bej irūči, kas īvainōja smogi.  
I vysa zámá kaujis lauks tod kliva,  
I uzvaru gon vīns, gon cyts kaidis giva.  
    A lopsai viļtneicai  
    Bej bažōs jōdūmoj,  
    Ka čyuskys dzanyuļš beja vystem kņōbī.  
    Pi vylka aizīt jei  
    I stubū pīrunoj,  
    Lai Dīvam syudz, ka nav viers zámis labi.  
    Lai dzeivnīkcīltis atbruņojūt Dīvs,  
    Tod zámis viersā jauki klōšūtis.

Dīvs vylku pījem ar  
I viņu izklausa.  
«Šū lītu izvást var,»  
Jys beidzūt apsūla,  
«Lai svieteigs mīrs ņaiz vaļdeitu pōr zámī.»  
I lopsai klausūt, zvieri pīkreit tam,  
Ka irūčus Dīvs vinim prūjom jem.

    A mīra svātkūs nu  
    Teic lopsa uzrunu  
    I lyudz, lai dzeivnīki jai nalīdzūt  
    Tik mozus nadzeņus  
    I osus zūbeņus,

Kas nūdar, sakņos olu izkašūt.

Lyudz lyușš i lōcș sáv nogus — kūkā kōpť,

Dažs — zūbus, roguș: sylhys, zōli grōbť.

I rōmī dzeivnīki,

Kas lāti ticeigi,

Tū ļaun i sūla Dīvam nasyudzāť,

Dūts zvārasts svineigi,

Ka dzeivōș brōleigi,

A mīru šū jau rōda nōkūșs reits...

\*

Kas cytim soldus sūliejumus pauž,

Tam daudzraiz sirdī vylta kōpurs snauž.

## Nostu nesieji

Ķaiz tiergōtōjs kaids kolnōjā  
Lyudz dorbā lūpus paleigā:  
Pōr kolnu nostys jōnasūt,  
Jys bogoteigi moksōšūt.  
I atīt zyrgs i vierss kaids brašs,  
I teļš, i sunš, i syvāns mozs.  
Kur cyti īt, tī valkāš leidz  
Rōms, mīgains lūpenš — ezeleits.  
I tiergōtōjs jīm pastōsta:  
«Ir stōva taka kolnōjā.  
Jiuš apsverit, voi spāka tikš,  
Voi pušcelā kaids napaliks!»  
Teic zyrgs: «Maņ gaitā viejainā  
Teik skraidāt stōvā kolnōjā.»  
Dyuc viersš: «Tī nav kū gudrōt maņ,  
Jo spāka atlykom ir gon.»  
I ari sorkonraībīs teļš  
Niu mauroj, tiergōtōjam meļš:  
«Pōr aizom lakstāt maņ ir priks,  
As — dzimš kai kolnu medinīks.»  
Rej sunš, maļ āsti viecīnim:  
«As bīšu pōri liecīnim!»  
Paļ mozīs syvāns soldī spīdz:  
«Kungs, mieginōt maņ naaizlīdž!»  
Tik ezeļš stōv, jam mutá cīt,  
Jys taisōs klusu prūjom īt.  
I nūzabreinoj tiergōtōjs  
I prosa: «Voi tu slyms, voi vōjs?

As cerieju: tu b̄ysi tys,  
Kas munys nostys p̄ornos̄oṣ.»  
A ezeliṣ teic: «As vasals gon,  
K̄oṗṭ kolnā — nazagrib̄is maṇ:  
Var krauj̄os krist̄ i nazac̄alṭ,  
Var nosta aizā īzav̄alṭ.  
Maṇ naryup nauda, naryup ḡuds,  
Sirdṣ muna — m̄iru c̄in̄aṭ pr̄ut.»

    Īt ezeliṣ pr̄um, a zyrgs jau j̄uṣ  
    Ai nostu kolnu augstum̄us.  
    Jam kr̄āpis gaisā cylojās,  
    Kod skr̄in̄ūt aizys p̄ōrlāc jys.  
    A gaita bej par strauju jam,  
    Rād̄z viṇu ōtri n̄ūgurstan.  
    Jau, jau jys kolna golu jauṣ,  
    Tā — kreit i k̄oji puṣu lauṣ...

A viersṣ, kas kryum̄us īḡoṣjṣ  
I gonompulku saūdṣ,  
Mat nostu n̄ust i kryum̄us zyud,  
Lai tierḡōt̄oṣja monts t̄i tryud!  
Skaṇ kolnā izmysuma auri:  
Telṣ bezspieceigs pyuṣ rauṣūt tauri...  
I sunṣ pa cyta kolna skaustu  
Pr̄um z̄ūgās — patṣ lai nostu grauztu  
Kvic syvāns tai kai svylyn̄ōts:  
Iz klāvu atsagr̄izṭ tam pr̄ōts.

    Draud̄ monts vyss tagad b̄ūji īṭ.  
    Veirs ezeli lem stryč̄us s̄iṭ;  
    Dzan kolnā, syt, raun apauṣus,  
    I ezeliṣ nostys nas i tuṣ...

\*

Kam spiejis ir, a slynkums mōc,  
Tū vīnmār voda cyta prōts.

## Aizsītōs acš

Pec dorba, kas dareits cīteigi,  
Kliust vysi lūcekli gurdoni  
I napacīteigi.  
I ka kaidš pazakuš tod greizi,  
Tī cyti klīdz iz ʒaizi:  
Cik tys ir apvainōjūši  
I napareizi!  
Tai gadājās ʒaiz pādim,  
Kas kotrs nešš bej veizi,  
Tai sazarunōt ai placim  
Inaidā pret acim:  
— Kas gon šōm ir par bādom?  
Storp kaulu kolnim idūbumā meikstā  
Tōs sylti izaveiksta  
Īškā.  
Kod draud kaut kaš, iz ʒaizi  
Aizver plokstus priškā.  
Māš tikai kolpi asom:  
Jūs deļ māš kustom, ejmom, ceļom, nasom.  
Šōs zyn tik vīnu:  
Augu dīnu  
Iz vysom pušom ziņkōreibā vārtīs,  
Kur cytim lūceklim pa svīdrim vajag pārtīs!  
— Tei tīsa, draudzinis — tai placi atsasauc,  
I dzeislys sastip tī; i plaukstīs dyuris rauc.  
— Māš, drābjōs īgārbtī, kai tymsā naktī smūkom  
I pakalpeigi sevi lūkom,  
Ceļom, nasom,

Nūzamūkom.

Šōs tikai breivā tōlī verās,

I ka gryb, to aizaverās,

Slāpdamīs aiz meikstom krunkom.

I jau dyuris gryb ai dunkom

Acš pōrmōcāṭ.

A vāļ savaļdāṭ

Spiej vōrds, kas mīrynoj:

— Tōs tikai jōaizklōj,

Lai pazeist tymsumu, zaudej breivi,

Lai izzyn taidu paṭ kai mýsim dzeivi,

A tikleidz lokots bej pōr acim sīts,

Pi pyrmīm sūlim pādi jiut, cik cīts

Ir akminš pazagadiejš celā.

Gon vīnmār augšōk kōjis celās,

A... matās, sleid i apzavelās

Niu augums vyss, kas rūkys stīpūt

Ap pierstim dubļus sajiut līpūt,

A, augšā ceļūtīs, ai placu vītu

Atsatur pret mītu.

I placš jau aizmiersš sovu breivis slōpi,

Tik vaid par sōpi.

Viņ kōjis dumpeigōs vāļ voda speits,

Tōs tikai tōļōk steidz

I celās, kai tik kreit.

A dūbī dzilā, pīlejš bej kū leits,

Kod augums klyup i taisūs sleikṭ,

Ka mutī iudinš dzālis smelās,

Kai osns atzinā, sōc dumpinīkūs deigṭ:

Cik nūzeimā ir acim lela.

Ka tūs na sáv tik breivi, gaismu rūd;  
A īgiutū tōs vysu lobam dūd.

\*

Ir cyts kaidis organisms,  
Kam kōjis, rūkys ir i acš,  
I tam tei poša klizma:  
Ai acim gryb tys dažraiz staigōt,  
I cālť, i nāsť, i plāsť, i klaigōť.  
I tod tik beidzās lelỹš tracš,  
Kod augums — dubļūs īzaracš.



## Pūdnīks

Ķaiz Vīglīšs Golvā nūzaskatiejš,  
Kai strōdoj pūdnīks — dorba pratiejs,  
Gryb jys ari  
Pūdnīks kliuņ par vari,  
Lai būtu naudená i maizis ryka bīza,  
Jo pūdnīks peļnej labi, tei ir tīsa.  
I mōlus meicej Vīglīšs Golvā sveisdams,  
I cenšās voi nu ōdys ōrā leisdams,  
A trauki, centīs tu cik gribi,  
Atgōdinoj tikai kipi.  
Kur cyts kaidis, izcītš tik daudz mūku,  
Šam dorbam atmastu ai rūku,  
Jo par lobu pūdnīku na kotrys gon var kliuņ,  
A Vīglam Golvam sapraš itū gryuņ.  
Jys cenšās mīrynōjumu sáv giuņ  
Peļōdams niu pūdnīku ikvīnu:  
Kam trauks ai leikumim i greznōjumim asūt,  
Ni taidu izmierāņ, ni lobuma taidis nasūt,  
A traukam zynōtnis i patīseibys vōrdā  
Būņ vajagūņ tik stōvom sīnom  
Kai taiseitam nu skōrda...

\*

Dažs Vīglīšs Golvā, lai tik sevi caltu,  
Paņ vysu-skaistū mōkslys dorbu paltu.

«Olūts-3» 1943.g.

## Valdinīks i cyuka

Ķaiz dzeivōja kaids valdinīks,  
Kas dzeivī vysur patiseibys dzynīs.  
Jō atpyuta i dzeivis priks  
Bešs pīnōkums, tai patšs jys atsazynīs.  
    Ķaiz brauc jys valstī apzavārt,  
    Cik lykumi jō dereigi i lobi.  
    Steidz tauta ceļus zīdim bārt,  
    Leidz mōkūnim aug gūda vōrtu stobi.  
Bet tā pa ceļu, zīdim bārtu,  
Kur tivleņ vajag valdinīkam brauk,  
Īt cyuka vōrtu apzavārtu,  
I naleidz reikstšs, i naleidz «uš kur!» sauk.  
    «Kas as? — Kas jys, kas itā iš?  
    Voi ceļš nav vysim breivs? Da, tō tik tryuka!  
    As valdnīks nabỹšu, bet ari jys  
    Nikod tok naspāš palik<sup>t</sup> cyuka!»

\*

Dažs sovā sprostumā kliust najiuteigs kai sīna;  
Ni patšs kū paveik<sup>t</sup> spiej, ni cyta veiktū cīna.

«Olūts-6» 1944.g.